

החובה לשנות פרקו ק' פעמים ואחד כדי לגלות ת"ר סדרי משנה שנגנזו בו סדרים

הרה"ג ר' פנחס פרידמן

תורה לשמה סגולה לזכרון

יש לומר הביאור על כך, על פי מה ששינוי בגמרא (יומא עב:) על הכתוב הנאמר בארון (שמות כה יא): "ועשית לו זר זהב - רבי יוחנן רמי כתיב זר וקרינן זיר, זכה נעשית לו זיר, לא זכה זרה הימנו". ופירש רש"י: "זכה ללמוד לשמה ולקיימה, [נעשית לו זר שהוא כתר, לא זכה] זרה, משתכחת ממנו".

הרי לנו דברים ברורים כי רק מי שעוסק בתורה לשמה תורתו מתקיימת בידו, אבל העוסק שלא לשמה תורתו משתכחת ממנו, הנה כי כן מבואר דברי הבעש"ט בצורך לשנות פרקו מאה פעמים "ואחד", לצרף בכונתו לעסוק בתורה לשם ה' "אחד", יש תועלת בחזרה על לימודו שלא תשתכח ממנו, אבל אם אינו מצרף בכונתו לשם ה' "אחד", כי הוא עוסק בתורה לשם כבוד המדומה הרי תשתכח ממנו לימודו.

מעתה הרווחנו להבין דברי האריז"ל, כי השונה פרקו רק מאה פעמים בלי האחד, כלומר שלומד תורה שלא לשם ה' "אחד" יחידו של עולם, שולט עליו ח"ו ס"מ שר השכחה כי התורה זרה הימנו, אולם השונה פרקו "מאה פעמים ואחד", שמכוון בלימודו לשם ה' "אחד" יחידו של עולם, הרי הוא נותן כח למלאך מיכאל בגימטריא ק"א, להכניע את ס"מ שר השכחה ולהעלות את התורה לפני הקב"ה יחידו של עולם.

ימתק לפרש בזה רמז הכתוב: "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר", אשר כבר למדנו הרמז על כך מדברי החיד"א שצריך ללמוד ק"א פעמים כמספר צוה, ולפי האמור יש לומר שהכתוב עצמו מפרש הכוונה בזה: "זאת חקת התורה", שנעסוק בחוקי התורה, "אשר צוה ה' לאמר", רק לשמה משום שכך צוה ה', ולא לשם פניה אישית או כבוד המדומה, ובכך אנו מקיימים גם את רמז הכתוב צוה בגימטריא מאה פעמים "ואחד", דהיינו ללמוד תורה לשם ה' "אחד".

נמצינו למדים מדברי הבעש"ט ז"ע, כי באמת צריך לשנות פרקו מאה פעמים, ומה שאמרו שצריך לשנות פרקו "מאה פעמים ואחד", הכוונה בזה שיזכור תמיד לצרף במחשבתו ללמוד לשם ה' "אחד" שיעסוק בתורה לשמה. אולם עדיין נשאר לנו לבאר מהו הענין שצריך לשנות פרקו דוקא מאה פעמים לא פחות ולא יותר, ולצרף אליהם את האחד ללמוד תורה לשמה לשם ה' אחד.

ת"ר סדרי משנה נתמעטו לששה סדרי משנה

ונראה לבאר הענין בזה על פי מה שכתב בספר הכריתות לאחד מבעלי התוספות רבי שמשון מקינון (ימות עולם דורות התנאים שער א אות יא) כי עד ימי שמאי והלל היו שש מאות סדרי משנה, ומימיהם נתמעטה התורה מפני הגלות ולא תקנו כי אם ששה סדרים, והנה הדברים בלשון קדשו:

חיד"א: "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" צו"ה בגימטריא ק"א פעמים שצריך לחזור על לימודו

ספר הכריתות: ת"ר סדרי משנה נמסרו למשה מסיני, אלא שמחמת ירידת הדורות נתצמצמו בששה סדרים

זוהר הקדוש: "קול התור דא תורה שבעל פה", כי תו"ר הוא צירוף ת"ר ו', ת"ר סדרי משנה שנגנזו בו סדרים

תור"ה היא אותיות ת"ר סדרי משנה שנגנזו בתוך ו' עם אות ה' חמשה חומשים בתורה שבכתב

שהחסיר ללמוד רק פעם אחת מעבר למאה פעמים, כבר שולט עליו ס"מ שר השכחה.

ונראה לבאר דברי האריז"ל בדרך עבודה, על פי מה שהביא ב"תולדות יעקב יוסף" (סוף הספר) בשם מורו ורבו הבעש"ט הקדוש ז"ע ביאור ענין שונה פרקו "מאה פעמים ואחד", שיכוון ללמוד תורה לשמה לשם ה' "אחד", ועל זה אמרו: "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים", וחסר לו אחד כי אינו מכוון ללמוד לשם ה' "אחד", "לשונה פרקו מאה ואחד", שבעת לימודו הוא מצרף "אחד", ללמוד לשם הקב"ה יחידו של עולם.

וכן הביא ב"דגל מחנה אפרים" (דרוש לפורים ד"ה ויאמר) בשם זקינו הבעש"ט ז"ע: "על דרך שאמר אדוני אבי זקני זללה"ה, אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה פעמים ואחד, דהיינו שמכניס אחד שהוא אלופו של עולם בתוך לימודו". ולפי זה מבואר מה שאמרו כי רק השונה פרקו מאה פעמים הוא בכלל: "עובד אלקים", כי כוונתו לעסוק בתורה רק לשם ה', אבל המחסיר את האחד כי הוא עוסק בתורה שלא לשמה לשם כבוד וכדומה, הרי אינו עובד אלקים אלא עובד את עצמו.

ביאור זה מתאים להפליא עם מה שהביא ב"פרי חיים" על מסכת אבות להגה"ק בעל "אורח לחיים" (אבות פ"ג מ"ח), בשם ממלא מקומו של הבעש"ט המגיד הקדוש ממעזריטש ז"ע, לפרש על פי בחינה זו רמז המשנה (שם): "רבי מאיר אומר, כל השוכח דבר אחד ממשנתו מעלה עליו הכתוב כאילו מתחייב בנפשו".

ולכאורה יפלא איך אפשר כי בשביל שכחת דבר אחד כבר מתחייב בנפשו. וביאר בדברי קדשו כי העוסק במשנתו ושוכח דבר "אחד" ממשנתו, שאינו עוסק בתורה לשם ה' "אחד" כאילו מתחייב בנפשו. ולפי האמור מתקשר ביאור זה עם הביאור של רבו הבעש"ט ז"ע, שצריך ללמוד משנתו מאה פעמים ואחד, לצרף ללימודו את הקב"ה שהוא "אחד" יחיד ומיוחד.

ועכשיו שתורה שבעל פה כתובה לפנינו, אין צריך לחזור מאה פעמים ואחת בשעת לימודו ממש, רק שיזכר מאוד לחזור על הראשונות תמיד לפרקים קרובים, בענין שתהינה כל ההלכות שלמד עד עתה חקוקות היטב בזכרונו כל הימים שבינתיים, וברורות לו בלי גמגום כבשעת לימודו ממש".

אמנם עדיין צריך ביאור, הלא מצינו בגמרא (מגילה ז:) שאפילו המהדרין נהגו לחזור על לימודם רק ארבעים פעמים: "תנא מיניה ארבעין זימנין דמי ליה כמאן דמנח בכיסיה". וכן מצינו בגמרא (תענית ח.): "דריש לקיש הוה מסדר מתניתיה ארבעין זמנין, כנגד ארבעים יום שניתנה תורה ועייל לקמיה דרבי יוחנן, רב אדא בר אבהה מסדר מתניתיה עשרין וארבע זמנין, כנגד תורה נביאים וכתובים ועייל לקמיה דרבא". וצריך ביאור איך זה מסתדר עם המבואר בגמרא שצריך לשנות פרקו מאה פעמים ואחד.

עוד יש לתמוה על מה שמפרש הגמרא מקרא שכתוב: "ושבתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו" - "עבדו ולא עבדו תרוייהו צדיקי גמורי נינהו, ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד", כלומר מי שאינו שונה פרקו רק מאה פעמים הרי הוא בכלל "לא עבדו", והדברים מבאילים איך אפשר לומר כי מי שחוזר על לימודו רק מאה פעמים הוא עדיין בכלל לא עבדו.

מאה פעמים ואחד כדי לבטל קליפת השכחה

והאיר ה' את עיני לומר בזה דבר חדש ברתת ובזיע, על פי הקדמות יקרות מרבותינו הקדושים מאורי עולם ז"ע אשר יאירו לנו את הדרך, וזה יצא ראשון מה שביאר רבינו האריז"ל (שער מאמרי רז"ל חגיגה ט:): טעם הדבר שצריך אדם לשנות פרקו דוקא ק"א פעמים, כי מאה פעמים בגימטריא ס"מ שהוא שר השכחה, אבל מאה ואחד הוא כמספר מיכאל שמכניע את הס"מ ומבטל שכחת התורה. אך עדיין צריך ביאור וכי משום

בפרשתנו פרשת חקת: "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר". ב"נחל קדומים" להגה"ק החיד"א זצ"ל מבאר כי בפסוק זה רמזה לנו התורה הקדושה, שצריך לשנות פרקו מאה פעמים ואחד כמבואר בגמרא (חגיגה ט:):

"אמר ליה בר הי הי להלל, מאי דכתיב (מלאכי ג יח) ושבנתם וראיתם בין צדיק לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו, היינו צדיק היינו עובד אלקים, היינו רשע היינו אשר לא עבדו, אמר ליה, עבדו ולא עבדו תרוייהו צדיקי גמורי נינהו, ואינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד".

לפי זה אמר החיד"א כי ענין זה רמזו בכתוב: "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" - צו"ה בגימטריא ק"א, אשר זאת היא חקת התורה אשר צו"ה ה' "לאמר", שיאמרו בפיהם וילמדו את התורה ק"א פעמים כמנין צו"ה. ב"חמרא טבא" להרה"ק רבי אברהם שמחה מבארניב ז"ע מוסיף על כך רמז נאה: "זאת חקת התורה" - זא"ת נוטריקון ז'כור אל' ת'שכח, כדי לזכור ולבטל שכחת התורה, העצה היא: "אשר צוה ה' לאמר" - לשנות פרקו ק"א פעמים כמספר צו"ה.

אלא שעדיין מוטלת עלינו חובת הביאור, מדוע רמז הקב"ה ענין זה שצריך לשנות פרקו מאה פעמים ואחד דוקא בפרשת פרה אדומה. ונראה לבאר הענין בזה, על פי מה שהביא רש"י (פסוק כב) בשם רבי משה הדרשן כי פרה אדומה היא כפרה על חטא העגל: "משל לבן שפחה שטינף פלטיין של מלך, אמרו תבוא אמו ותקנח הצואה, כך תבא פרה ותכפר על העגל".

והנה שנינו בגמרא (עירובין נד.): "אלמלי לא נשתברו לוחות הראשונות לא נשתכחה תורה מישראל". נמצא כי על ידי חטא העגל שנשתברו הלוחות ירדה לישראל שכחת התורה. הנה כי כן יאיר לנו להבין מדוע דוקא כאן במצות פרה אדומה רמז הקב"ה: "זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר" - צו"ה בגימטריא ק"א שצריך ללמוד ק"א פעמים, ללמדנו כי כמו שפרה אדומה היא כפרה על חטא העגל, כן צריך ללמוד ק"א פעמים כדי לבטל שכחת התורה שירדה על ידי חטא העגל.

מדוע לא הזכירו הפוסקים שצריך לשנות פרקו ק"א פעמים

כדרכה של תורה שנדרשת בשבעים פנים נראה לומר רעיון חדש, בביאור הקשר שצריך לשנות פרקו מאה פעמים ואחד לפרשת חקת, בהקדם ליישב פליאה עצומה מדוע לא הזכירו הפוסקים דבר זה שצריך אדם לשנות פרקו מאה פעמים ואחד, שמקורו בגמרא בלי שום חולק, ואמרו על כך דברים ברורים כי מי שלומד רק מאה פעמים הרי הוא בכלל "לא עבדו" - אינו עובד את ה'. ובאמת מצינו על כך ישוב בשלחן ערוך הרב (הלכות תלמוד תורה פ"ב ס"ג):

"ואמרו חכמים אינו דומה השונה פרקו מאה פעמים לשונה מאה פעמים ואחת, שזה נקרא עובד אלקים וזה נקרא לא עבדו כראוי,

"**ואתחיל לפרש זמן עמידת התנאים מהלל ומשמאי שהם המקבלים, והמקבלים מהם עיקר אנשי המשנה, כי עד ימייהם היו שש מאות סדרי משנה, ומימייהם נתמעטה התורה מפני הגלות, ולא תקנו כי אם ששה סדרים מהם"**

וכן כתב ב"סדר תנאים ואמוראים" [חיבור מתקופת הגאונים שנספח ל"מחזור ויטרי" על מסכת אבות מהדורת ווילנא לרבינו שמחה מויטרי מגדולי תלמידי רש"י, וראה ב"פתח עינים" להגה"ק החיד"א על אגדות הש"ס (חגיגה יד.) שהעתיק ענין זה אות באות בשם "מחזור ויטרי" כתב יד על קלף, וכוונתו על "סדר התנאים ואמוראים" שנדפס שם]:

"**מימות משה ועד הלל שעלה מבבל, היו שש מאות סדרי משנה כמו שנתן הקב"ה למשה בסיני, ומהלל ואילך נתמעט העולם וחלשה כבוד התורה, ולא תקנו הלל ושמאי אלא שש סדרים, והם אנשי משנה מהלל ועד רבי נתן ורבי והן היו סוף המשנה."**

וראו לדעת כי המקור לכך הוא בגמרא (חגיגה יד.): "**בעלי משנה כגון רבי יהודה בן תימא וחביריו, פליגו בה רב פפא ורבנן, חד אמר שש מאות סדרי משנה, וחד אמר שבע מאות סדרי משנה"**. ופירש רש"י: "**שש מאות סדרי משנה היו בימיהן"**. וכפי הנראה מדברי הגאונים והראשונים שהעיקר בזה כמאן דאמר שהיו שש מאות סדרי משנה.

והנה בשל"ה הקדוש (תורה שבעל פה כלל רבי) הביא דברי ספר הכריתות הנ"ל בתוספת ביאור:

"**וכתב עוד הכריתות בחלק ד' שער א', שקודם רבי היו ת"ר סדרי משנה, ובא רבי וקיצר, וזה ששינו בריש פסחים (דף ב.), ובמה אמרו שתי שורות במרתף, ולא מצינו במשנה דידן ששנה קודם לכן שתי שורות במרתף, אלא לשון משנה שקודם רבי היא, ששם היו שונים שתי שורות במרתף"**.

ויש להעיר כי מה שהוסיף השל"ה בענין: "**שתי שורות במרתף"** שלא מצינו במשנה שלנו, ונשנה רק בת"ר סדרי משנה שלפני רבינו הקדוש, לא נזכר כלל בדברי ספר הכריתות, אולם כן מצינו בספר הפליאה (ד"ה ועתה אודיעך), כי בכל מקום ששינוי בגמרא (עירובין ל., פסחים עה., ר"ה טו: ועוד): "**חסורי מיחסרא והכי קתני"**, הכוונה בזה שאמנם חסרים הדברים במשנה שסידר רבינו הקדוש, אבל הדברים נמצאים בת"ר סדרי משנה שנמסרו למשה מסיני, והנה מעט מלשון קדשו:

"ועתה אודיעך דבר גדול, שמימות משה ועד הלל הזקן היו ת"ר סדרי משנה... וכך נתנה הקב"ה למשה, וכך הורידם לא פחות ולא יותר, ועם אותן המשניות היה דן את ישראל מ' שנה שהיו במדבר... ומימות הלל ושמאי העני העולם ושררת התורה נחלשה, ולא תקנו מהלל ושמאי אלא שיתא סדרי משנה..."

וראה אתה בעיניך (פסחים ב.) אור לארבעה עשר בודקים כו'ולמה אמרו שתי שורות במרתף, וכשאתה מדקדק את המשנה מתחלה נמצא שהמרתף לא נזכר כאן, וזהו שאמרו מרתף מאן דכר שמיא, חסורי מחסרא והכי קתני, וכן בכל מקום שקיצר רבינו הקדוש את לשון המשנה ולא הביאה, חוזרים האמוראים ואומרים חסורי מחסרא והכי קתני... הכל משנה שנשתמשו בה מימות משה שנתן לו הקב"ה".

הלל ושמאי סדרו בעל פה ורבינו הקדוש סידר בכתב

ב"פתח עינים" להגה"ק החיד"א (חגיגה יד.) מפלפל במה שכתבו הבית יוסף ב"כללי הגמרא" וב"בין שמועה" על ספר "הליכות עולם" (שער א), כי עד רבינו הקדוש היו ששה מאות סדרי

משנה ורק רבינו הקדוש קיצרם בתוך ששה סדרים, ואילו מכל הראשונים שהבאנו הרי מבואר, כי כבר מימי הלל ושמאי חלשה כבוד התורה והם תיקנו ששה סדרי משנה.

אולם הנכון ליישב הסתירות בענין זה הוא, כי אכן מחמת ירידת הדורות התחילו כבר הלל ושמאי לסדר כל ת"ר סדרי משנה בתוך ששה סדרים, אולם מהלל ושמאי עד רבינו הקדוש נמסרו כל הדברים מדור לדור רק בעל פה, כמבואר בגמרא (גיטין ס:): "**דברים שבעל פה**

חייא את הברייתות בלשון ת'נו ר'בנן שהוא ראשי תיבות ת"ר, ללמדנו שהם מתוך ת"ר סדרי משנה שהשמיטם רבינו הקדוש בששה סדרי משנה.

והנה עוד הוכחה לכך מספר "גלגולי נשמות" להמקובל האלקי הרמ"ע מפאנו (מערכת מ אות ט): "**מתושלח הוא רבינו הקדוש, כי זה היה שונה ת"ר סדרי משנה, ורבי כתב ששה סדרי משנה וכל סדר כלול מאה"**. הרי שכתב דברים ברורים כי רבינו הקדוש

יבין שמועה: רבי חייא פתח כל הברייתות בתנו רבנן, ללמדנו שהם השלמה מתוך ת"ר סדרי משנה שנגנזו

חפץ חיים: חכמי התלמוד, הגאונים, הראשונים והאחרונים, זכו לגלות נסתרות מתוך ת"ר סדרי משנה

רעיון חדש: העוסק בתורה שבעל פה צריך לשנות מאה פעמים, כדי לגלות ת"ר סדרים הגנוזים בששה

אולם כדי להצליח צריך להוסיף למאה גם את ה"אחד", לעסוק בתורה לשם הקב"ה "אחד" יחיד ומיוחד

הרב **שלמה שרגא** (י"ג שבט ה'תקצ"ב - י"ג שבט ה'תש"ל) היה מחנך, פוסק, דיין, פובליציסט, מחבר ספרים ופילוסוף יהודי-אמריקני. היה מייסדו של מוסד חינוכי ייחודי בשם "בית ישראל" בברוקלין, ניו יורק.

אי אתה רשאי לאומרן בכתב", עד שבא רבינו הקדוש וראה כי מחמת ירידת הדורות, אם לא יכתוב הדברים בכתב עתידה ח"ו תורה שבעל פה שתשתכח מישראל וכתבם בספר, כמו שכתב הרמב"ם בהקדמתו ליד החזקה:

"רבינו הקדוש חיבר המשנה, ומימות משה רבינו ועד רבינו הקדוש לא חיברו חיבור שמלמדין אותו ברבים בתורה שבעל פה... עד שבא רבינו הקדוש והוא קיבץ כל השמועות וכל הדינים וכל הביאורים והפירושים ששמעו ממשה רבינו, ושלמדו בית דין שבכל דור ודור בכל התורה כולה... כדי שלא תשתכח תורה שבעל פה מישראל.

ולמה עשה רבינו הקדוש כך ולא הניח הדבר כמות שהיה, לפי שראה שהתלמידים מתמעטים והולכין והצרות מתחדשות ובאות, ומלכות רומי פושטת בעולם ומתגברת, וישראל מתגלגלין והולכין לקצוות, חיבר חיבור אחד להיות ביד כולם כדי שילמדוהו במהרה ולא ישכח, וישב כל ימיו הוא ובית דינו ולמדו המשנה ברבים".

בספר "החפץ חיים ופעלו" (כרך ג דף תתיג) מביא על כך שיחת חכמים בין ה"חפץ חיים" להגר"ח מבריסק:

"פעם נזדמנו ההפץ חיים והגאון ר' חיים סולוביצ'יק לפונדק אחד, הועלתה לפניהם השאלה: ידוע מה שאמרו חז"ל שששת סדרי המשנה שנסדרו על ידי רבנו הקדוש, מהווים רק חלק קטן מכל המשניות שהיו לפניו, וכך כתב רב האי גאון (שערי תשובה מהגאונים): "דע מימות משה רבנו עד הלל הזקן היו שש מאות סדרי משנה כמו שניתנו למשה מסיני, ומן הלל ואילך נתמעט ונתמסכן העולם וחלשה כבודה של תורה, ולא תקנו מהלל ושמאי אלא ששה סדרים בלבד"... מעתה מה נשנה בכל אותן המשניות הרבות שלא סידר רבינו הקדוש במשניותיו.

מביע החפץ חיים את דעתו, שכל מה שנתבאר ונתפרש על ידי חכמי התלמוד, הגאונים הראשונים, עד האחרון שבאחרונים, כל זה חושף לפנינו את כל מה שנשנה קודם חיבור המשנה. חכמי הדורות בעמלם הרב וביגיעתם המתמידה, הצליחו להחזיר עטרה ליושנה, הם חקרו ודרשו, דנו מן הכלל על הפרט ומן הפרט על הכלל, נתחו ובחנו כל חלק וחלק, בנו וסתרו סתרו ובנו, עד שנתגלה ונתחווור להם הכל, וכך הוחזרה האבידה..."

נענה הגאון רבי חיים סולוביצ'יק, שלפי דעתו ישנו הבדל יסודי בין דברי חכמינו ז"ל שנקבעו בתלמוד, לבין דברי החכמים שבאו

אחריהם. חשיבותם ועדיפותם של חכמי התלמוד מוגדרת בזה, שביחס לדבריהם נאמר הכלל היסודי: "אלו ואלו דברי אלקים חיים", בעוד שביחס לדבריהם של הגאונים, הראשונים והאחרונים, אין כלל זה קיים, כשם שישנה הגדרה שונה ועדיפה לדברי תורה כלפי דברי קבלה, ולתורה שבכתב כלפי תורה שבעל פה, כך ישנה הגדרה אחרת לדברי חכמי התלמוד כלפי החכמים שבאו אחריהם".

"קול התור" דא תורה שבעל פה"

בדרך זו במסילה נעלה להבין מעט מזעיר, מה שבחר הקב"ה לקרוא את חכמתו שמסר לישראל במעמד הר סיני בתואר "תורה", על פי המבואר בזוהר הקדוש (ויקרא ד:): "**בספרא** דאגדתא אמר, קול התור, דא תורה שבעל פה, דתורה שבכתב אקרי תורה סתם, תורה שבעל פה אקרי תור".

ויש לבאר הענין בזה, כי תו"ר הוא אותיות ת"ר עם ו', כלומר מה שהיו תחילה ת"ר סדרי משנה נכללו בסוף בתוך ו' סדרי משנה, והאות ה' של תור"ה רומזת על תורה שבכתב הכלולה מחמשה חומשי תורה. וזהו ביאור הזוהר: "קול התור דא תורה שבעל פה", הכלולה מן ת"ר סדרי משנה שנגנזו בתוך ו' סדרי משנה שהם צירוף תו"ר.

ומפרש ואומר: "דתורה שבכתב אקרי תורה סתם, תורה שבעל פה אקרי תור". כלומר תורה שבכתב היא אות ה' של תור"ה, שהיא שורש לכל התורה שבעל פה הנקראת, על כן היא נקראת תור"ה שכוללת בתוכה תו"ר עם ה'. נמצינו למדים מזה שהקב"ה קראה בשם "תורה", לרמו שיבוא זמן שיצטרכו לצמצם ת"ר סדרי משנה של תורה שבעל פה בתוך ו', ובהיותם פירוש לתורה שבכתב יתהווה מהם צירוף תור"ה.

מעתה יאיר לנו להבין ביאור חדש במה שאמרו חכמינו ז"ל: "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד". כי לפי האמור נמצא כי כל פעם שאיש ישראל מתייגע בתורה שבעל פה הכלולה מששה סדרים הוא שונה פרקו מאה פעמים, שהרי החובה מוטלת עליו לגלות את כל ת"ר סדרי משנה הכלולים בתוך ו' סדרי משנה, שהם בדיוק מאה פעמים כשיעור הסדרים הנמצאים לפנינו.

ועל כך אמרו חכמינו ז"ל בגודל חכמתם: "אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד", כלומר כפי שלמדנו הביאור על כך בשם הבעש"ט זי"ע, כי הן אמנם שצריך לשנות פרקו מאה פעמים כדי לגלות מאה פעמים סדרי משנה שנגנזו בתוך ו' סדרי משנה, אמנם כדי שיצליח לגלות את הנשכחות צריך לצרף למאה פעמים גם את "אחד" הוא הקב"ה אחד יחיד ומיוחד, אז יהיה לו סייעתא דשמיא לגלות מתוך ת"ר סדרים הנשכחות, אבל אם לא יצרף למאה את האחד כי לא יעסוק בתורה לשמה, לא יהיה לו סייעתא דשמיא לגלות חלק התורה שנשתכחה מאתנו.

וזהו הרמז בפרשתינו: "וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמור". כלומר מזה שאנחנו רואים שחכמתו של הקב"ה נקראת בתואר תור"ה, על שם ה' חומשים בתורה שבכתב עם ת"ר סדרי משנה שנגנזו בתוך ו' סדרי משנה, הרי מבואר שהחובה מוטלת עלינו לעמול בתורה כדי להשלים את כל ת"ר סדרי משנה שנגנזו.

על כן "זאת חקת התורה", מחקת התואר תור"ה נשכיל להבין, "אשר צוה ה' לאמר" - צו"ה בגימטריא מאה ואחד, שצריך לעסוק בתורה מאה פעמים ואחד, מאה פעמים כדי להשיג מאה חלקים החסרים מן ת"ר סדרי משנה בתורה שבעל פה, אולם כדי להצליח בכך צריך לצרף גם את האחד הנוסף על המאה, דהיינו לעסוק בתורה לשמה בלתי לה' אחד יחיד ומיוחד.